

Με την επιπολαιότητα του άσχετου και την ορμή του αφελούς, θα επιχειρήσω την σύγκριση ανάμεσα σε δυο είδη διασκέδασης που κοσμούν την Ελληνική μουσική(;) σκηνή. Σε κάποιους φαντάζουν ως περιθωριακά πολιτιστικά στοιχεία, για άλλους δεν είναι παρά μια ακριβής περιγραφή του επιπέδου (μας), για όλους όμως είναι μια πραγματικότητα.

Στην μπλε γωνία, αναδυόμενο από το παρελθόν, γεμάτο δόξες, ποταμούς από αλκοόλ και αμέτρητα ντέρτια το Σκυλάδικο. Στην κόκκινη γωνία, με κοντύτερο παρελθόν, αλλά με δυναμικό παρόν και τρομερή δυναμική το Beach Bar, στην καθομιλούμενη και μπιτσόμπαρο, αποκαλούμενο.

Σε αυτή την σύγκριση οφείλουμε να δούμε τα δεδομένα. Να εξετάσουμε τα κριτήρια και τελικά να αποφανθούμε ποιος από τους δυο διεκδικητές είναι εκείνος που επικρατεί. Εκείνος, δηλαδή, που ενοχλεί περισσότερο. Και γιατί.

Στεφανωμένο από γνήσιο ντόπιο κιτς μα και ηρωισμούς, έρχεται το σκυλάδικο. Δύσκολο να προσδιορίσει κάποιος ακριβή χρονολογία γένεσης. Ειδικά ένας άσχετος όπως η ταπεινότητά μου. Υβριδικό μοντέλο, με προπολεμικές ρίζες είναι μια πρώτη προσέγγιση. Έλκει στοιχεία από ένα ευρύ πάνελ παράδοσης και αντίστοιχης λαϊκότητας. Καθαρό είδος μεν, όχι και τόσο αθώο δε.

Η γραφικότητα και η αθωότητά του σταματά στους τσαμπουκάδες και στο αίμα. Ο Φλεβάρης του '73 έχει να μας πει μια τέτοια ιστορία. Δεν υπάρχει όμως και τίποτα αναίμακτο στην ανθρώπινη ιστορία. Ειδικά όταν η συντεταγμένη κοινωνία απαντά στο αίμα με εκδικητικότητα, για να μην ξεχάσουμε και ένα μακρύ ζείμπέκικο. Ηρωική του στιγμή και αθάνατη ατάκα, σμιλεμένη πριν από 20 χρόνια από τον Π. Βούλγαρη και τον Γ. Αρμένη: «*Ηλί α ρίχτο*» στο «όλα είναι δρόμος».

Στις μέρες μας μπορούμε να πούμε ότι βιώνει μια πορεία φθοράς. Ας το χρεώσουμε στην ανερχόμενη και θορυβώδη, εισαγόμενη Ευρωπαϊκή κουλτούρα. Χαρακτηριστικό που οφείλουμε να του πιστώσουμε είναι, ένα είδος ταξικής πάκτωσης. Το πιο *sic* της πρωτεύουσας δεν ήταν πολύ μακριά από το πιο λάικα της επαρχίας. Κάτι εξίσου σημαντικό το γεγονός ότι δεν προκαλούσε. Ότι γινόταν, γινόταν εντός. Και το εντός ήταν συνήθως εκτός του κλεινού άστεως. Όσοι δεν βρίσκονταν εντός, δεν είχαν θέμα.

Στον αντίποδα το μπιτσόμπαρο. Δύσκολο να το κατατάξει κανείς με εθνικά κριτήρια. Έρχεται με μια πολυεθνικότητα σε ότι αφορά την καταγωγή. Πήραν τα στοιχεία του αστικού μπαρ και τα συνδύασαν με μια παραλία. Γιατί στις υπόγες μιας καταθλιπτικής πόλης και όχι στην απλωσ(ι)ά παρά θιν αλός; Αλκοόλ, μουσική, χορός, καμιά γραμμή και κέφι. Το πάντρεμα αυτό σκοπό είχε την απογείωση του προσδόκιμου της διασκέδασης. Όπερ και εγένετο. Απογειώθηκε. Και επειδή σοβαρές παραλίες έχει μόνον ο ευρωπαϊκός νότος, γνωστός και ως PIGS, προσγειώθηκε και σε μας.

Τα μπιτσόμπαρα διαφέρουν κατά πολύ από τα σκυλάδικα, κατ' αρχάς διότι επιβάλλουν μια διαρκή ηχορύπανση που μπορεί να κρατήσει έως και δέκα ώρες, το 24ωρο, σε μια ακτίνα χιλιάδων μέτρων. Ακολούθως είναι και το αισθητήριο της οράσεως. Η εικόνα του μαζικού χοροπηδητού, πακτωμένων δίκην σαρδελών, υπό του ήχους κρουστών που ανακατεύουν το στομάχι, παραπέμπει περισσότερο στο χαμένο κρίκο μεταξύ του homo sapiens και του προδρόμου του, και λιγότερο σε οτιδήποτε άλλο.

Επίσης είναι αρκετά ταξικά. Εννοώ ότι η διαφορά ανάμεσα σε αυτό μιας επώνυμης παραλίας ενός κοσμοπολίτικου νησιού, με εκείνο σε μια άγνωστη ακτή είναι χαώδης. Ασφαλώς υπάρχει και η άλλη ανάγνωση. Ότι κάποτε ήταν αποκλειστικότητα των χρυσών προορισμών. Ενώ τώρα πια προνόμιο και της λαϊκής τάξης. Ε;

Επίσης, είναι σκληρά, αδυσώπητα με τις μεγάλες ηλικίες. Τις διώχνουν. Τέλος επειδή είναι κατ' εξοχήν καλοκαιρινή διαδικασία, συντάσσεται απολύτως με την Καλλιφατίδειο ρήση: «*Όλη Ελλάδα, δεν είμαστε πια μια χώρα, αλλά ένας τουριστικός χώρος*»

Ούτως εχόντων των πραγμάτων, οφείλουμε να αναδείξουμε το beach bar ως αδιαφιλονίκητο νικητή της αναμετρήσεως. Είναι σαφώς πιο επιβαρυντικό σε κάθε αίσθηση, αναδεικνύει με μεγαλύτερη άνεση τις παθογένειες της σήμερα, φανερώνει περισσότερα

αδιέξοδα, είναι επιλήψιμα αδιάκριτο, προβάλλει σαφώς λιγότερο συναίσθημα και κρύβει περισσότερη κουταμάρα.